De schoone slaapster in het bosch

Een sprookje van Moeder de Gans

Charles Perrault

bron
Charles Perrault, *De schoone slaapster in het bosch*. H. Gerlings, Amsterdam 1898

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/perr041scho02_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

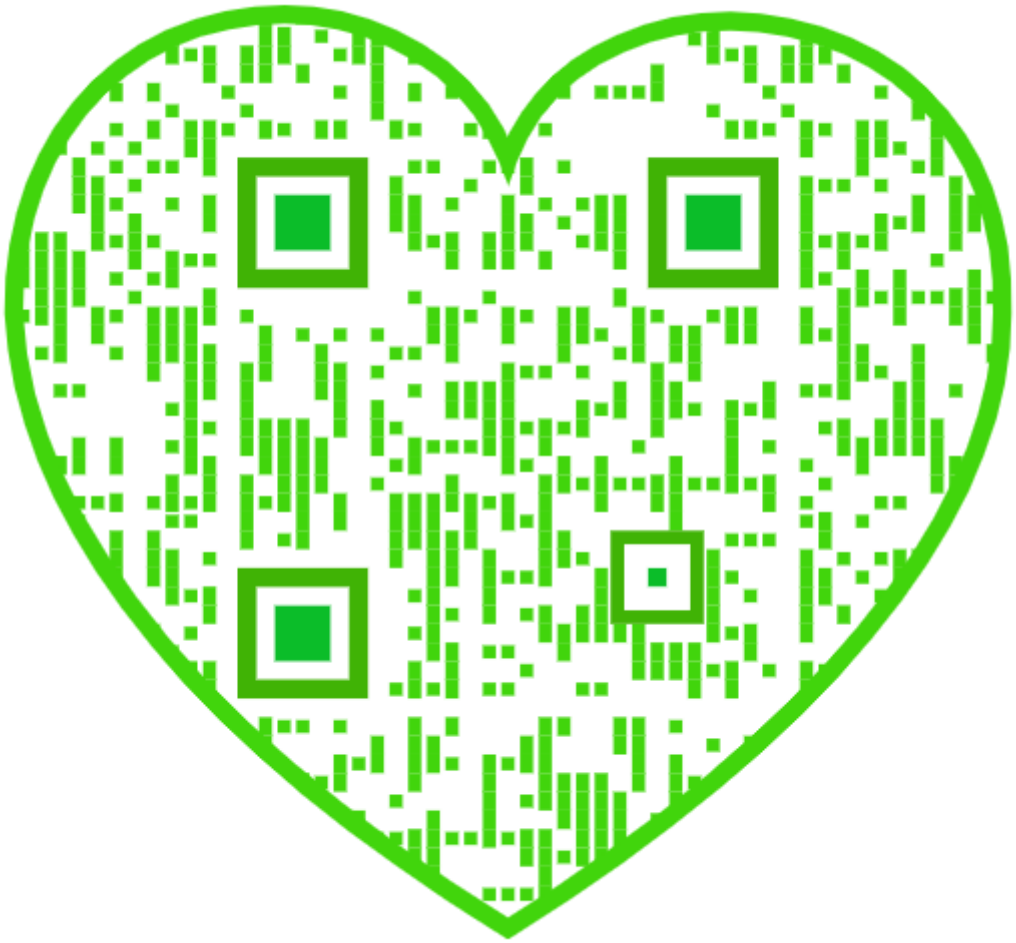

De · schoone · slaapster in · het · bosch · · ·

Daar waren eens een koning en eene koningin. Ze woonden in een groot slot, en daarbij was een mooie tuin vol bloemen. Ze waren heel rijk, maar gelukkig waren ze niet, want ze hadden geen kinderen. En iederen dag zeiden ze: ‘Och, hadden we toch maar een lief klein kindje!’

Op een dag zat de koningin in den tuin bij den vijver en toen was ze zoo bedroefd, dat ze begon te schreien. ‘Schrei niet langer,’ zei op eens een fijn stemmetje. De koningin keek op en zag een groene kikvorsch voor hare voeten zitten. Die keek haar met zijne grappige ronde oogen aan en zei: ‘Schrei niet langer, als weer de Lente in het land komt, krijgt ge een lief klein kindje.’ Toen plonste de kikvorsch in den vijver en verdween. Wat was de koningin blij en hoe ver-

langde ze naar de Lente. Eindelijk - daar was de Lente en kijk: op 'n mooien dag lag daar een allerliefst klein blond meisje in het gouden wiegje, dat de koningin al lang had klaar gezet. Dat was een vreugde in het slot! Dadelijk werden alle klokken geluid en boden te paard uitgestuurd om het aan iedereen te vertellen; maar de kinderen, die wisten het al, want de vlugge vogels uit den slottuin hadden het hun verteld en van pleizier dansten de kinderen hand in hand op het gras en vlochten kransen van madelieven en gele botertjes voor het prinsesje.

‘Wij zullen een heel groot feest geven,’ zei de koning, ‘alle goede menschen in het land met hun vrouwen en kinderen moeten gevraagd worden; ook de zeven goede feëen, die in mijn rijk wonen, zal ik vragen en ze zullen peet zijn over ons kind en het in hunne bescherming nemen. Ik zal aan iedere fee een gouden beker, en een gouden bord met een gouden vork, lepel en mes ten geschenke geven.’ Dat was me een drukte in het slot! De koks, de knechts en de meiden wisten niet hoe ze klaar zouden komen en liepen elkander in de haast bijna omver.

De groote zaal zag er zoo echt feestelijk uit: de muren waren bedekt met groen en daar tusschen brandden

DOCH · NU · KWAM · DE · JONGSTE · FEE VAN · ACHTER · HET · GORDIJN · UIT · ·

honderden lampjes van allerlei kleuren, de grond was bestrooid met bloemen.... 't leek wel een tuin! Aan de eene zij van de zaal stond een groote gedekte tafel en een kleinere tafel apart voor de zeven goede feëen; en daarop stonden zeven gouden bekers en zeven gouden borden met gouden vorken, lepels en messen. En midden in de zaal stond het gouden wiegje en daarin lag het lieve prinsesje rustig te slapen. De koning en de koningin stonden er bij en ze konden niet laten telkens even door het kanten gordijntje naar het slapende kindje te kijken. De zaal vulde zich met gasten, wel duizend waren er. En alle kindertjes uit het land kwamen het prinsesje begroeten; ze hadden allen witte schoentjes aan en witte kleeren en ze droegen allemaal samen een langen, langen slinger van rozen en dien wonden ze om het wiegje heen. Het prinsesje merkte er niets van: ze sliep maar rustig door en ze was ook nog veel te klein om er iets van te begrijpen. Nu ging de groote deur van de zaal open en kwamen er zeven feëen binnen. Ze gingen een voor een naar het wiegje toe, bogen er zich overheen en spraken elk met zachte stem een goeden wensch over het prinsesje uit en beloofden over haar te zullen waken. ‘Ge zult niets dan geluk en vroolijkheid in uw leven hebben, lief kindekijn,’ zei de zesde fee.

Nu zou de zevende fee haar goede wenschen uitspreken, maar opeens kwam daar een leelijke, oude tooverheks de zaal binnen: het was de booze fee, die niet op het feest gevraagd was. Toen ze zag, dat er voor haar niet gedekt was en zij ook geen gouden geschenken zou krijgen, werd ze heel erg boos en haar zwarte oogen gloeiden van kwaadheid.

‘Ik zal haar mijn plaats afstaan’, dacht de zevende fee en vlug verdween ze achter een gordijn. Maar de booze fee trad op het wiegje toe, wees dreigend met haar tooverstaf naar het kind en riep:

‘En ik zeg, dat het prinsesje als ze zestien jaar oud is, zich de hand aan een spinnewiel zal bezeeren en sterven!’ Verschrikt keken de zes feëen om, want zij hadden haar niet zien binnenkomen.

Nu trad de goede fee van achter het gordijn te voorschijn: ‘Neen, neen’, zeide ze zacht, ‘wel zal 't prinsesje zich aan de hand bezeeren, maar sterven zal ze niet: ze zal honderd jaren slapen’. Toen was op eens de booze heks verdwenen.

‘Och, och,’ riep de koningin, ‘ons arme prinsesje! Die booze, booze heks! Ze is kwaad omdat we haar niet gevraagd hebben - hadden we dat nu maar gedaan, dan was er niets gebeurd.’ Maar ze was toch weer

NAAUWELIJKS · HAD · DE · PRINSES · HET SPINNEWIEL · AANGERAAKT · OF · ZIJ · SLIEP · IN

wat getroost door hetgeen de zevende fee gezegd had. De koning beval nu, dat alle spinnewielen in het gansche land moesten verbrand worden. Nu bestond er geen gevaar meer voor het prinsesje, dacht men, zich te bezeeren. Ze groeide op tot een aardig, vroolijk kind en alle menschen hielden veel van haar. Maar ook met de dieren was zij de beste vriendjes: ze babbelde met de mooie witte zwanen in den vijver, ze speelde krijgertje met de bonte kapellen en de oolijke eekhoorntjes aten uit hare hand. Maar ze mocht nooit alleen rondloopen, altijd waren er een paar hofdames bij haar, die goed moesten toezien, dat ze geen ongeluk kreeg. Op een dag, het was juist de dag van haar zestienden verjaardag liep ze met een paar hofdames door het slot te dwalen. Dat was zóó groot - men kon het in één dag niet heelemaal afloopen. En er waren o zulke gezellige donkere trapjes en gangetjes - je wist nooit vooruit, waar je uit zou komen, maar dat was juist zoo erg prettig.

'Kijk eens,' zei de prinses, 'waar gaat die trap naar toe? hier ben ik nog nooit geweest! dat moet ik eens even gaan zien.' Ze begon de trap op te klimmen en de hofdames ook. Het was of die trap nooit zou eindigen en de treden werden hoe langer hoe nauwer. Eindelijk kwam de prinses aan een klein deurtje. Klop klop.... Geen

antwoord. Ze draaide den sleutel om, die in het slot stak en nu stond ze in eene kleine kamer: een aardig oud vrouwtje zat aan haar spinnewiel te spinnen. Vroolijk snorde het wieltje.

‘O, wat gaat dat aardig!’ riep de prinses, ‘toe, laat mij dat eens probeeren!’ Nauwelijks had ze het spinnewiel aangeraakt of ze sliep in en toen werd ze op een praalbed neergelegd door de twee hofdames, die haar gevolgd waren.

Maar niet alleen het prinsesje sliep in: de twee hofdames, de koning en de koningin, en alle ridders en edelvrouwen, en alle pages en jonkvrouwen, alle lakeien en kameniers vielen in slaap. En de paarden in hunne stallen, en de honden in hunne hokken, de kippen in den hof, de duiven op het dak, de vliegen tegen den muur, de slakken in den tuin - allen sliepen ze in. En het vuur ging uit en de braadappeltjes sisten niet meer en de brei hield op met pruttelen. De koksjongen, die de pan stond uit te likken, bleef met zijn vinger voor zijn mond staan en de kok wilde hem juist een oorveeg geven, maar viel opeens in een diepen slaap. De wind ging liggen, geen bloem, geen blad bewoog, geen insect gonsde door de lucht. Maar rondom het slot begon een doornenhaag te groeien, altijd maar hooger en hooger,

zóó hoog, dat er niets meer van het slot te zien was, neen zelfs niet het bovenste puntje van den hoogsten toren. En de menschen spraken veel over het betooverd slot, waar achter den doornenhaag een jonge prinses lag te slapen, en die prinses was zoo bloeiend en zoo schoon als een roos en sinds dien tijd noemde iedereen haar Doornroosje of de Schoone Slaapster. En menige koningszoon die dit hoorde, zei: ‘Ik zal Doornroosje gaan verlossen!’ en vol moed kwam hij in den tuin van het betooverd slot en wilde door den doornenhaag heendringen... Te vergeefs! want als hij een eindje gevorderd was, groeide de haag weer dadelijk dicht, zoodat hij niet meer naar voren of naar achteren kon en sterven moest.

Maar na vele lange, lange jaren kwam een dappere, jonge prins in de buurt van het slot. Hij luisterde naar de verhalen, die de menschen er van vertelden en toen hij hoorde, dat achter den haag de mooiste prinses van de wereld lag te slapen, zei hij: ‘Nu, ik ben niet bang, en ik zal haar gaan zoeken!’ En hoe men ook praatte en 't hem afraadde - het hielp niet, de dappere prins trok naar het slot.

De prins ging door de struiken regelrecht op het kasteel aan, maar hoe groot was zijne verbazing toen de dichte heg als het ware vanzelf voor hem week en toen hij een

DE · PRINS · GING · DOOR · DE · STRUIKEN REGELRECHT · OP · HET · KASTEEL · AAN

eind verder kwam, zag hij inplaats van leelijke, scherpe dorens niets dan mooie, groote bloemen. Zoo kwam de prins zonder eenige moeite op het slotplein. ‘Is dat nu zoo moeilijk?’ dacht hij. Maar nu waren op dezen dag de honderd jaren juist verstreken en was de betoovering van het slot verbroken. Dit wist de prins echter niet. Op het plein zag hij eenige jagers geleund tegen een boom staan slapen; de knechts en de jachthonden lagen op den grond te snorken. Daartusschen zaten ook musschen en andere vogels met de kopjes in de veeren. Overal was het doodstil. Nu ging de prins het slot binnen en kwam in de groote zaal: op den troon sliepen de koning en de koningin, en ook de geheele hofhouding zat, lag of stond te slapen. De prins ging weer verder, want hij wilde eerst de prinses gaan zoeken. Eindelijk kwam hij aan de trap van den toren en begon die te beklimmen; zijne stappen weerklonken door de groote stilte. Daar stond hij voor een klein kamertje, hij maakte de deur open en zag de schoone slaapster, op het praalbed liggen. Vol blijdschap ging hij naar haar toe en gaf haar een kus. De prinses deed de oogen open en zeide hem vriendelijk goeden dag. Hand in hand gingen zij toen de nauwe trap af en kwamen in de zaal, waar de troon stond. Intusschen waren de koning en koningin ook wakker

geworden en alle ridders en edelvrouwen ook, en alle pages en jonkvrouwen en de lakeien en de kameniers. De paarden in den stal hinnikten van blijdschap en de honden blaften; de kippen begonnen te kakelen en de duiven klepten met de vleugels. De slakken in den tuin kropen weer voort en e vliegen vlogen weer rond. Het vuur knetterde en vlamde weer, de braadappeltjes sisten en de brei begon weer te pruttelen. De koksjongen likte zijn vinger af en bracht die weer naar de pan en de kok gaf hem tot straf den oorveeg, dien hij al honderd jaren vroeger verdiend had.

Wat waren de koning en de koningin blij hunne lieve dochter weer te omhelzen en hoe dankbaar waren ze den prins, die haar was komen verlossen en die haar nu als belooning tot vrouw kreeg. En dien avond was er groot feest op het slot ter eere van de bruiloft van den dapperen prins en van de Schoone Slaapster.

EINDE GOED ALLES GOED

TOEN · ZAG · DE · PRINS · DE · SCHOONE SLAAPSTEN · DIE · OP · EEN · PRAALBED · LAG